

Четвертою проблемою є те, що більшість менеджерів комплексно не думають про споживачів. Головним завданням у них залишається вижити за всяку ціну, але потрібно пам'ятати, що вижити можна тільки завдяки клієнтам, оскільки в кінцевому рахунку бізнес існує для клієнтів, а не для керівництва. Основою будь-якого бізнесу повинна стати цілковита орієнтованість на клієнта, а не збагачення компанії. Якщо дотримуватись цього правила, то й збагачення стане саме собою зрозумілим, адже коли думаєш про клієнтів, є шанс заробити гроші.

Актуальними проблемами управління, що властиві вітчизняним підприємствам є:

- непомірна централізація управління через небажання вищого керівництва делегувати повноваження;
- слабка диференційованість методів управління;
- надмірна чисельність вищого керівництва;
- відсутність уваги до аналізу тенденцій ринку;
- відсутність чіткого розподілу функцій та повноважень між підрозділами організаційної структури;
- слабка мотивація працівників.

Таким чином, перед сучасними менеджерами актуалізуються наступні завдання:

- підтримувати життєздатність організації в умовах зростаючої конкуренції і при будь-яких змінах ринку;
- чітко визначати цілі, які відповідають інтересам фірми, а також відповідають на запити ринку і споживачів;
- намагатися досягти максимізації прибутку і мінімізації витрат;
- розробити шляхи розвитку колективу, вирішувати соціальні проблеми в команді;
- опанувати більш досконалі форми діяльності та впроваджувати їх в практику діяльності організації.

При цьому перш ніж на практиці реалізувати ці завдання дуже важливо адаптувати їх під певні риси менталітету та особливостей вітчизняної людини. При правильному і професійному підході можна не тільки знайти рішення проблем менеджменту організації, але і уникнути потенційних, при цьому підвищити ефективність, якість управління, а як наслідок і всього господарського процесу.

Гусак Зоряна
ст. гр. ЕЕПм-11,
Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри економіки підприємств і
корпорацій Галько Л.Р.)

КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЬ ПІДПРИЄМСТВА ТА ШЛЯХИ ЇЇ ПІДВИЩЕННЯ

Важливим атрибутом ринкової економіки є конкуренція. Сам ринок, механізм його дії не може нормально існувати без розвинутих форм конкуренції. Вчені стверджують, що конкуренція - це суперництво між учасниками ринку за найвигідніші умови виробництва, а також за привласнення найбільших прибутків. Такий вид економічних відносин існує тоді, коли виробники товарів виступають як самостійні, ні від кого не залежні суб'єкти, а їхня залежність пов'язана тільки з кон'юнктурою ринку, бажанням виграти у конкурентів позиції у виробництві та реалізації своєї продукції [1].

Згідно з Законом України «Про захист економічної конкуренції», «економічна конкуренція (конкуренція) - змагання між суб'єктами господарювання з метою здобуття завдяки власним досягненням переваг над іншими суб'єктами господарювання, внаслідок чого споживачі, суб'єкти господарювання мають можливість вибирати між кількома продавцями, покупцями, а окремий суб'єкт господарювання не може визначити умови обороту товарів на ринку» [2].

Сучасне трактування економічної конкуренції має свої особливості: цивілізований характер боротьби на основі змагання суб'єктів господарювання; подібність або взаємозамінність товарів конкуруючих підприємств; ідентичність або наближеність потреб споживачів, стосовно яких ведеться конкурента боротьба; управління власними конкурентними перевагами; спільність, схожість мети, заради якої виникає суперництво; обмеженість можливостей кожної з конкуруючих сторін впливати на умови обігу товарів на ринку внаслідок самостійних дій інших сторін.

Головними завданнями вирішення проблеми підвищення конкурентоспроможності підприємства є:

- визначення критеріїв конкурентоспроможності й формування системи показників її вимірювання;
- розроблення методів оцінки рівня конкурентоспроможності;
- розроблення методів формування алгоритмів (програм) підвищення конкурентоспроможності[3].

Основними завданнями у сфері підвищення конкурентоспроможності можна визначити такі:

- усунення бар'єрів підприємницькій діяльності, зменшення податкового тиску;
- удосконалення законодавства в галузі підприємницької діяльності, розроблення антимонопольного законодавства;
- забезпечення платоспроможного попиту населення;
- державна підтримка новостворених підприємств: створення служб інформації про новітні технології, зміни у законодавстві, перспективні ринки збуту;
- фінансове стимулювання інноваційної діяльності підприємств щодо створення нових товарів і послуг.

Перелічені заходи будуть сприяти підвищенню конкурентоспроможності не тільки підприємства та його продукції, а й усієї економіки загалом.

Конкурентоспроможність підприємства – це реальна та потенційна спроможність підприємства проектувати та виготовляти продукцію, яка користується більш пріоритетним попитом у споживачів за умови ефективної господарської діяльності та її практичної прибуткової реалізації в умовах конкретного ринку.

Можна стверджувати, що однією з головних проблем розвитку економіки України є підвищення ефективності суспільного виробництва при зосередженні зусиль на випуску конкурентоспроможної продукції і одночасному забезпеченні повної зайнятості працездатного населення.

Література:

1. Близнюк С.В, Остапенко А.В. Конкурентний потенціал підприємництва як категорія сучасних економічних досліджень / С.В Близнюк, А.В. Остапенко / Інвестиції: практика та досвід.-2011.-№7.-с. 41-42
2. Закон України "Про захист економічної конкуренції" від 11 січня 2001 року №2210. – 14 (Редакція від 11.08.2013, підстава 406-18) // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 12. – С. 64.
3. Коломієць І.Ф. Підвищення рівня конкурентоспроможності підприємства в системі факторів інтернаціоналізації / І.Ф. Коломієць / Конкуренція.-2007.-№ 3.-с. 16-26.

Гуцуляк Віктор
ст. гр. УПЕП 42, Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри
управління персоналом і регіональної
економіки Прохоровська С.А.)

НЕМАТЕРІАЛЬНІ МЕХАНІЗМИ МОТИВАЦІЇ ПЕРСОНАЛУ

Продуктивність та результативність праці персоналу має визначальний характер при оцінці ефективності діяльності організації. Варто зазначити, що високий рівень оплати праці ще не гарантує зростання продуктивності, а також перебування її показників на стабільно високому рівні. В більшості випадків стимули матеріального характеру не мотивують працівника до досягнення поставлених цілей, шляхом додаткових зусиль чи понаднормової праці. Такі стимули лише втримують від звільнення. Враховуючи те що, постійне